

REMIGIUSZ MRÓZ

ÍKAR

EXPOZÍCIA

SÉRIA TATRANSKÉ VRAŽDY

EXPOZÍCIA

REMIGIUSZ MRÓZ EXPOZÍCIA

Preložil Ladislav Holíš

IKAR

Remigiusz Mróz
EKSPOZYCJA

Copyright © 2015 by Remigiusz Mróz
Translation © 2025 by Ladislav Holíš
Cover design by Mariusz Banachowicz
Photo credit: © Yellowj/Shutterstock
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9987-0

Teta, táto kniha je pre teba.

PRVÁ ČASŤ

1

Wiktor Forst uprene pozoroval telo. Nahý starec visel v mieste, kde sa pretínali ramená kríža. Posmrtné škvrny naznačovali, že od smrti uplynulo nanajvýš niekoľko hodín.

Žiadne stopy po súboji, žiadne znamenie vraha. Aspoň na prvý pohľad.

„Pán komisár?“ ozval sa mladý seržant, ktorý stál za ním.

Wiktor sa obzrel cez plece a vytiahol balíček škoricových žuvačiek Big Red.

„Pýtal som sa, či ho nezvesíme.“

„Nie,“ odvetil Forst.

Kriminalistickí technici pracovali na Giewonte vyše hodiny. Dôkladne preskúmali konštrukciu kovového kríža, skontrolovali okolie a vzali aj vzorky fekálií, ktoré sa uvoľnili z bezvládneho tela. Napriek tomu chcel mať Wiktor telo presne tam, kde ho nechal vrah.

To však spôsobovalo istý problém. Na rozdiel od turistických chodníkov na slovenskej strane boli poľské Tatry otvorené celoročne. S výnimkou krátkeho úseku od Grzybowieckiego sedla po Wyšné Kondratovo sedlo sa dalo bez problémov dostať pod Giewont a zvedavci sa ani napriek nízkym marcovým teplotám nedali dvakrát núkať. Už o ôsmej sa v Kondratovom sedle sformovala početná skupina s ďalekohľadmi, fotoaparátmi a mobilmi.

Starca na kríži odtiaľ mali ako na dlani.

„A sme na YouTube,“ poznamenal seržant.

Forst obišiel kríž, nevedel už koľký raz.

Nechaj obeť na takom mieste a zbaviť ju dôstojnosti bol výkrik. Žiaden vrah, ktorý koná tak okázalo, nechce zostať v anonymite. Necháva poznávacie znamenie, rukopis, nejakú stopu. Obesenec na kríži však vyzeral, akoby ho práve vytiahli z márnice.

„Nezakryjeme mu aspoň...“ začal mladík.

Wiktor zastal a odtrhol zrak od obete.

„Prosím?“ spýtal sa.

„Zakryme mu aspoň oný,“ červenal sa seržant. „Pipík.“

Forst naňho neveriacky pozrel a dal si do úst plátok žuvačky.

„Nie,“ zachripel. „Chcem ho vidieť tak, ako ho videl vrah.“

Mladý policajt chvíľu mlčal.

„Niečo sa vám nezdá?“ spýtal sa Wiktor a znova sa zahľadel na nebohého.

„Nie. Len som si myslel, že to, čo sa o vás hovorí, sú iba klebety.“

Forst neodpovedal. Veľmi dobre vedel, akú má povesť. Prinajlepšom ho považovali za nesympatickeho cynika, s ktorým pohľad na mŕtvolu nič nerobí. V horších prípadoch ho mali za človeka, ktorý celkom rezignoval na morálne a spoločenské normy. Medzi kolegami z fachu skutočne nemal bohvieaké meno. Rozhodne mu nepomohli ani červeno-čierne kockované košeľe a ošúchané džínsy, ktoré tvorili jeho svojiskú uniformu.

Teraz však na tom vôbec nezáležalo.

Zvrtol balíček žuvačiek medzi prstami, počúchal si spánky a zabodol pohľad do nešťastníka na kríži. Predpokladal, že na Giewont každú chvíľu prikvitne ktosi

z krajského velitelstva a bude mudrovať ako ten seržant. Wiktorovi sa rapídne krátil čas, aby začul slabnúcu ozvenu vrahovho výkriku.

„Myslíte si, že vrah mal náboženský motív?“ opáčil mladík.

„Nie.“

„Ako to?“

Forst mlčal.

„Visí predsa na kríži, či nie?“

Komisár schoval žuvačky do vrečka, pričom sa znova presvedčil, že ako náhrada za cigarety nestoja za nič. Dal by čokoľvek za červenú westku, no pre chronické migrény prestal fajčiť pred vyše dvoma rokmi. Bez nikotínu Forst začínal deň tabletkou saridonu, niekedy dvoma. Dnes však vybehol z bytu v zhone a na lieky proti bolesti zabudol. Otec mu hovorieval, že migréna je ako motorová píla, ktorá reže človeku mozog tesne za očami. Forst s ním zriedkakedy súhlasil, no v tomto prípade mu musel dať za pravdu. Bývali dni, keď sa mu zdalo, že mu v lebke hrkoce nákladný vlak. Vtedy by si najradšej odtrhol hlavu, len aby sa zbavil bolesti.

„Vy toho veľa nenahovoríte, čo?“ odtušil seržant.

Wiktor skúmal pohľadom napäté hrubé lano, na ktorom visel starec. Bolo zaviazané na osmičku – uzol dokonale známy každému, kto niekedy v živote liezol po skalách. Na jeho konci páchateľ zaviazal dvojité slučku.

Nebola to ktovieako smerodajná stopa. Aj bez osmičky sa Forst dovŕtil, že má do činenia s človekom, ktorý sa v horách vyzná. Nikto iný by nedokázal v noci zavliecť telo na vrchol kopca do výšky takmer tisícdeväťsto metrov.

Mladík sa nedal odbiť. „Kríž plus mŕtvola rovná sa náboženský motív,“ šomral si popod nos.

Wiktor sa k nemu otočil a jazykom si prehodil žuvačku k lícu.

„Seržant,“ oslovil kolegu.

„Áno, pán komisár?“

„Koľko nás delí hodností?“

„Sedem.“

„Chceli by ste niekedy dosiahnuť tú moju?“

„Prirodzene.“

„Tak sa mi prestaňte pliesť do remesla.“

„Ale...“

Forst pokrútil hlavou a mladík zmĺkol.

„Keby mal vrah náboženský motív, zanechal by po sebe oveľa viac než len telo. Takí ľudia sa vyžívajú v symboloch,“ vysvetľoval Wiktor a ukázal na neprirodzene vyduté brucho obete. „Tu by nechal kresťanskú rybu, pentagram, Dávidovu hviezdu alebo polmesiac. Toto telo je však čisté.“

„Nepovedal by som, že čisté, ale...“

„Pozbavené symboliky,“ spresnil Forst.

„Symbolom je sám kríž.“

„Nie,“ odvrkol komisár a vzdychol si. Väčšina zeleňáčov by už dávno dala pokoj a prijala by názor skúsenejšieho vyššie postaveného dôstojníka. Tento však stále otravoval. „Kríž na Giewonte bol kresťanským symbolom len niekoľko prvých desaťročí,“ dodal Wiktor. „Za komunistov sa jeho náboženský rozmer vytratil, spája sa už len s turistikou. Podobne ako slovenský kríž na Kriváni. Niektorí nepravníci dokonca tvrdia, že sú to dva zbytočné bleskozvody...“

„Chápem, ibaže...“

„Keď sme si to už vysvetlili,“ skočil mu do reči Forst, „utekajte do sedla a povedzte tomu, kto tam velí, aby rozšíril uzáveru.“

„Zrejme je už na mieste.“

„O to viac sa ponáhľajte.“

Mládenec prikývol a zvrtol sa na päte.

„Nech tých ľudí posunie ďalej k Červeným vrchom,“
dodal komisár. „Aby sem nedovideli ani zoomom.“

„Rozkaz.“

Wiktor sa opovržlivo prizeral chlapcovi, ktorý schádzal po reťaziach. Od horolezca mal ďaleko. Jemu podobní zavítali do hôr nanajvýš na lyžovačku cez prázdniny.

Komisár ho odprevadil pohľadom a potom sa znova zameral na zavraždeného.

Zamýšľal sa, ako ho mohol niekto vyteperiť na vrchol bez toho, aby na jeho tele zanechal stopy. O odtlačkoch v snehu nemohlo byť ani reči. Zima bola v tom roku mierna, najmä marec. Už dlhšie nesnežilo a chodník na Giewont bol prešľapaný stovkami topánok.

Forst ešte raz obišiel pätnásťmetrový kríž, no ani teraz si nevšimol nič, čo by mu mohlo pomôcť. Žiadne stopy po úvaze, žiadne dôkazy, že sem toho chlapa vytiahli po skalnatom svahu. Mal by mať aspoň nejaké odreniny, ale pôsobil skôr, akoby bol sám vyšiel na vrchol... a potom sa vyzliekol, vyšplhal na kríž a obesil.

Niekde tam však musel byť zločincov podpis. Stopa vraha.

A odkaz pre toho, kto ju bude sledovať.

2

Forstov priamy nadriadený – zástupca inšpektora Osi-
ca – sa dostavil na miesto v kompletnej uniforme. Hor-
ko-ťažko sa vyštveral po reťaziach na vrchol, pričom si
nerozopol ani jeden gombík dôstojníckej blúzy.

Napokon sa prešedivený muž postavil vedľa Wiktora a tváril sa, že ho nevidí. Nebolo to prvýkrát. Nepociťoval k nemu prílišné sympatie – možno preto, že Forstovi sa viackrát podarilo dostať do postele jeho dcéru.

„Čo je to, dočerta?“ zabodol Osica pohľad do tela.

„Mŕtvola, pán inšpektor.“

„To vidím. Ale kde sa tu vzala?“

„Zdá sa, že sem vyšliapala.“

Námestník veliteľa sa otočil k Forstovi a sprážil ho pohľadom.

„Ešte kým žila,“ spresnil Wiktor.

„Uťahujete si zo mňa?“

„Nie, to jemu niekto utiahol slučku okolo krku.“

Edmund Osica pokrútil hlavou a čosi si zašomral.

„Ako sa sem dostal?“ zamračene zopakoval otázku.

„To sa mi zatiaľ nepodarilo zistiť,“ odvetil Forst.

„Ubehlo deväťdesiat minút. Čo ste tu celý ten čas robili?“

„Usilovali sme sa...“

„Mňa zaujímajú konkrétnosti, komisár.“

„Samozrejme,“ usmial sa Wiktor na pol úst a nadýchol sa, aby podal hlásenie. „Zatiaľ vieme povedať, že vrah sem prišiel po žltej značke cez Rówienki.“

Forst sa odmlčal a ticho žuval. Šéf sa k nemu obrátil.

„A?“

„Viac konkrétností nemáme.“

„Prosím?“

„Nič viac nemáme.“

„Ten človek visí na kríži!“

„Áno, pán inšpektor.“

„A vy viete len to, že...“ Edmund prevrátil oči. „Odkiaľ máte, že sa sem dostal po žltej značke?“

Wiktor by sa skôr spýtal, prečo ide s určitosťou o vraždu. Nebolo by to prvý ani poslednýkrát, čo sa niekto roz-

hodol ukončiť život v Tatrách. Radšej si však zahryzol do jazyka.

„Národný park na zimu červený chodník uzavrel. Až na odtlačky kopýt kamzíkov na ňom nie sú žiadne stopy. Bohužiaľ, žltá značka je normálne prístupná. Aj dnes ňou už prešli desiatky osôb, čím znehodnotili prípadný dôkazový materiál.“

„Nehovorte, Forst,“ odvrkol Osica. „Videl som po ceste kamery NSI. Supy už krúžia nad koristou.“

„Bola s nimi Szrebská?“

„Kto?“

„Tá novinárka z NSI Olga Szrebská. Je tam?“

„Čo ma po tom, dočerta?“

„Veľmi sa mi páči jej hlas a pohľad. Je to ozajstná dáma, ako z románu Jane Austenovej.“

Edmund sa rozhodol nereagovať.

„Chcem vedieť, čo sa tu stalo, Forst.“

„Samozrejme, pán inšpektor.“

Osica zhnusene pozrel na telo a ukázal naň.

„Okamžite mi z toho niečo vylúskajte.“

„Bohužiaľ, netuším, čo by som mohol...“

„Potrebujem čokoľvek, rozumiete?“ prerušil ho Edmund. „Minister už tlačí na veliteľa a veliteľ na mňa. Musím tým dravcom predhodiť nejakú kosť.“

Aj Wiktor sa zahľadel na telo.

„Nuž čo... zdá sa, že obeť sem prišla úplne sama a obesa sa.“

„Obaja vieme, že to nie je možné.“

„Dôkazy však hovoria v prospech tejto hypotézy.“

„Čiže samovražda?“ spýtal sa Edmund neveriacky.

„Podľa mňa nie.“

Osica podráždene rozhodil ruky.

„A prečo nie?“

„Pretože samovrah by postupoval logicky vo všetkých aspektoch okrem jedného.“

„Akého?“

„Použil dynamické lano,“ odvetil Wiktor a prižmúril oči, keď mu impulz bolesti preťal hlavu. „Keby sa chcel zabiť, vzal by si statické.“

„Môžete hovoriť ľudskou rečou?“

„Môžem, ale musím sa vrátiť do Homérových čias, pretože práve vtedy začali vešať ľudí.“

Čím viac strácal šéf trpezlivosť, tým mal Forst väčšiu chuť zahmlievať celkom očividné skutočnosti.

„Vravte,“ vyštekol zástupca inšpektora.

„Ako viete, obesenci neumierajú udusením,“ rozhoovoril sa Wiktor. „Smrť spôsobuje trhnutie, ktoré im zlomí väzy. Dôjde k porušeniu miechy... a voilà, nebožtík je na svete.“

„Tento takto neumrel?“

„Nie. Dynamické lano zmiernilo preťaženie. Koreň jazyka sa pritlačil k zadnej stene hltana. Ten človek sa udusil v mukách. Ťažko by to podstúpil dobrovoľne.“

Edmund pristúpil ku krížu a mimovoľne pozrel na fekálie pod ním.

„Kde má šaty?“ spýtal sa.

„Horská služba ich ešte hľadá na svahoch, ale keby tam boli, vraj by ich už dávno našli.“

„Takže ich vrah zobral.“

Komisár uznanlivo prikývol.

„Páli vám to, pán inšpektor.“

„Neštvite ma, Forst. Už ste zabudli, ako som vám minule zamedzil postup?“

„Nie, pán inšpektor.“

„Tak pamätajte, že to môžem zopakovať.“

„Áno, pane.“

Hnev v šéfových očiach bol balzomom na Wiktorovu dušu. Starý policajný matador zriedkakedy vedel udržať nervy na uzde a len zázrakom vystúpil v kariérnom rebričku tak vysoko. Formovala ho ešte štátna bezpečnosť, a ak sa hodil do nejakého režimu, tak jedine do toho, ktorý sa už našťastie skončil. Forst nemohol povedať to isté o jeho dcére – tá sa v modernom svete cítila ako ryba vo vode.

„Odtlačky ste vzali?“ spýtal sa zástupca inšpektora.

Forst prikývol a vopchal si ruky do vreciek.

„Zovšadiaľ,“ povedal. „Bohužiaľ, na kríži je ich toľko, že to technici nevidia ružovo.“

„A lano?“

„Zdá sa čisté ako ľalia.“

„Telo?“

„Aj to,“ odvetil Wiktor a ešte raz pozrel na obesenca. „Viac budeme vedieť po pitve.“

„V tom prípad toho chudáka zveste, NSI sem už sto-percentne dovlieklo kamery.“

Wiktor zavolať niekoľko nižšie postavených kolegov, medzi nimi aj mladého seržanta, ktorý mu predtým píľil nervy. Nasadili si rukavice a začali sťahovať nešťastníka z kríža. Položili ho na čierne vrece, po čom sa vystreli a zahľadeli sa naňho.

Šesťdesiatnik, odhadol Forst. Zavalitý, inteligentné črty tváre, na nose nenápadné stopy po okuliároch. Odtlačok lana na krku bol dobre viditeľný. Najtmavšie miesto, ktoré sa nachádzalo pri ohryzku, dokazovalo, že v konečnom dôsledku došlo k zlomeniu jazyčky. Posmrtné škvrny sa objavili na rukách aj na nohách.

Všetko v norme. Až na jednu vec.

Mužova tvár mala vyzeráť celkom inak.

„Sviniar...“ zamumlal Forst.

„Prosím?“ spýtal sa zástupca inšpektora.

„Nie vy.“

„Viem, že nie ja, došľaka. Čo ste si všimli?“

Wiktor ukázal na modriny a petechie – bodkovité krvné výrony – na tvári zavraždeného.

„Pri typickom obesení by mala krv stieť dolu,“ povedal. „Lenže tu, ako vidíte, nedošlo k uzavretiu prívodu tepnovej krvi do mozgu.“

„Čože?“

„Nieкто sabotoval odtok žilovej krvi.“

„Čo ste vy súdny lekár? Vyjadruje sa ako človek.“

„Len sa pozrite,“ nedal sa Forst a nahol sa nad mŕtvolu. „Tvár má celú sinavú. Pod spojovkami vidieť petechie a trochu zaschnutej krvi okolo uší. To znamená, že krátko pred smrťou krv plynula do mozgu, no už nie späť.“

„Čo to trepete, Forst?“

„Nedošlo k uzavretiu ciev,“ vysvetlil komisár. „Ten chudák nestratil vedomie, pán inšpektor. Ktokoľvek ho vešal, robil to pomaly, aby mu predĺžil muky.“

„Čo?“

„Preto použil dynamické lano,“ povedal Wiktor viac pre seba než pre nadriadeného. „Nechcel poškodiť miechu. Nechcel ho zabiť prirýchlo.“

„Mučil ho?“

„V určitom momente ho sňal, položil na zem a zdvihol mu nohy, aby mu krv natiekla do mozgu,“ pokračoval vo výklade Forst. „Možno to spravil viackrát. Takejto morbidnej zábave sa mohol venovať aj niekoľko hodín.“

Edmund mlčal a neochotne sa prizeral obeti. Napokon kývol na technikov a tí pohotovo zavreli vrece.

Vtom sa však nad vak nahol Wiktor a znova ho rozopol.

„Môžete mi vysvetliť, čo to má znamenať?“

Forst si čupol k sinavej tvári mŕtvolu a chvíľu zabáral pohľad do jej otvorených očí. Nikomu nezišlo na um zatlačiť jej viečka. Zvyčajne sa nejaký zelenáč opíčil po obľúbených postavách z *CSI*, no dnes taký na mieste činu chýbal. Mŕtveho sa nikto nedotkol.

Aspoň do momentu, kým mu Wiktor nevopchal ruku do úst.

„Forst!“

„Pokoje, pán inšpektor.“

„Ja vám dám pokojne!“ rozkričal sa Osica. „Okamžite tú paprču vytiahnite!“

Komisár poslúchol, no až keď ukoristil trofej. Zdvihol ju a opatrne obrátil v dlani. Potom si o košeľu utrel krv a hlien.

„Čo...“ jachtal šéf. „Čo je to?“

„Výkrik, pán inšpektor.“

3

Forst preskúmal mincu, ktorú našiel v hrdle obete, a podal ju nadriadenému.

„Preskočilo vám?“

„Len si ju vezmite.“

„Znehodnotíme...“

„Veď máte rukavice. Podržte ju, prosím.“

Keď zmätený Osica poslúchol, Wiktor vytiahol mobil a odfotil si predmet z každej strany. Vedel, že okamžite poputuje do Ústavu kriminalistickej daktyloskopie vo Varšave, kde vezmú odtlačky prstov. Neskôr do Ústavu biológie na výskum prítomných sekrétov, do Ústavu chémie, aby sa odhalili prípadné mikrostopy, a potom... bohviekam ešte. Bolo zrejmé, že Forst mincu dlhší čas neuvidí.

„Stačilo,“ zavrčal Edmund. Privolal kriminalistického technika a odovzdal mu dôkaz.

O chvíľu obaja policajti zliezli po reťaziach a pomaly vykročili ku Kondratovmu sedlu. Wiktor skúmal rub a líce mince, ktorá mu pripadala ako lacná napodobenina. Vyobrazenia sa niesli v antickom duchu – na jednej strane sa nachádzali štyri stĺpy, na druhej nápis, ktorý Forst nevedel rozlúštiť. Netušil, čo je to za písmo, určite však nie latinka.

„Ako ste vedeli, že tam vrah niečo nechal?“ vyzvedal zástupca inšpektora, keď sa blížili k neprestajne sa zväčšujúcemu davu.

„Mal som také tušenie.“

„A odkiaľ sa vzalo?“

„Jazykka nemala byť zlomená, nie pri takom atypickom obesení.“

Osica nechápavo nadvihol obočie.

„Hrdlo vyzeralo, akoby použili statické lano, nie dynamické.“

„No a?“

„Nieкто toho neboráka mučil a dusil a tú kosť mu zlomil až na koniec. Naznačil nám tým, kde máme hľadať jeho podpis.“ Wiktor sa odmlčal a ukázal na ženu v dave. „To je tá Szrebská.“

Šéf sa znepokojene rozhlíadal.

„Odkiaľ ste vedeli, že tu bude?“ spýtal sa.

„Musíte sa toľko vypytovať?“

„Je to moja práca. A vašou úlohou je odpovedať mi.“

„Veď viete, že NSI sa vždy všade chaporí,“ objasňoval komisár.

„Áno, ale zamestnáva desiatky reportérov po celej krajine.“

„Dobre,“ pripustil Forst, „ibaže nie všetkých dnes videli v hoteli v Kalatówkach.“

„Prosím?“

„Zastavil som sa tam ráno na kávu.“

„Cestou na miesto činu?“

„Bez rannej kávy som celý deň nevrlý.“

„To ste celý vy,“ mávol rukou Osica. „Po tom, čo som sa o vás napočúval od ľudí z okresného veliteľstva, ma už nič neprekvapí.“

„A od svojej dcéry.“

Edmund čosi zasyčal. Keď si v diaľke všimol kameru NSI, napravil si dôstojnícku blúzu a kravatu.

„Ešte raz spomeňte moju dcéru a rozdrúžgam vám ohryzok ako tamtomu hore.“

„Beriem na vedomie, pán inšpektor.“

„A žiadne vyjadrenia na kameru, jasné? Aj keby sa Szrebská pýtala, či s ňou vleziete do postele.“

„To by bola zbytočná otázka.“

„Skrátka držte hubu. A preboha, Forst, netvárite sa ako neandertálec. Pochádzate predsa z rodiny intelektuálov, či nie?“

„Áno. Môj nebohý otec prednášal na Jagelovskej univerzite a...“

„A z vás sa stal policajt, bravo,“ umlčal ho nadriadený. Potom si ho premeral od hlavy po päty a nespokojne cmukol. „Čo to máte na sebe?“

„Košeľu Springfield a džínsy Pull & Bear. A tá vetrovka...“

„To je fuk. Vyzeráte hrozne.“

„Niekoľko mladých turistiek v Kalatówkach by nesúhlasilo.“

„Zrejme ešte nevytriezveli po včerajšej noci.“

„Nepochybne.“

„Vzhľadom na svoju pozíciu sa obliekate nevhodne,“ dodal nasupený Edmund. „Držite sa krok za mnou.“

„Rozkaz.“

Wiktor pozoroval, ako sa Olga Szrebská ujala velenia v Kondratovom sedle. Popresúvala zvedavcov a obsadila si kúsok miesta tesne pred policajnými páskami. Podarilo sa jej tam umiestniť seba aj kameru, ktorá teraz zaznamenávala, ako sa k nej blížila dvaja policajti. Vlasý mala zozadu zopnuté do neveľkého uzla, ktorý sa príliš nehodil k jej krátkej bunde s logom televíznej stanice. Komisárovu pozornosť však upútalo čosi iné.

„Vidíte ten zadok?“

„Sklapnite, Forst,“ zavrčal Osica a pridal do kroku.

Zastali niekoľko metrov od kamery ako nejakí prevínilci, čo čakajú na znamenie, či smú pokračovať. Olga sa obzrela ponad plece, venovala im profesionálny úsmev a potom sa prihovorela divákovi. NSI podľa všetkého vysielala naživo. Wiktor nepochyboval, že sám hlavný veliteľ polície aj minister vnútra prenos sledujú. Vlastne aj premiér a prezident. V to ráno celá krajina videla mŕtvolu na Giewonte, čo určite spôsobilo poriadne zemetrasenie.

Szrebská vystrela mikrofón k funkcionárovi v rovnosťate.

„Môžete nám poskytnúť nejaké informácie o obeti?“

„Nie,“ ozval sa Wiktor spoza nadriadeného.

Kamera aj mikrofón sa okamžite presunuli k nemu.

„V záberoch mohli diváci vidieť telo nahého šesťdesiatnika a...“

„Samovražda,“ ozval sa Forst a predstúpil pred divákov.

Z vrečka košeľe vytiahol pokrkvany balíček žuvačiek a spýtavo pozrel na reportérku, akoby ju chcel ponúknuť. Odhodil vyžutú žuvačku a odbalil ďalší plátok.

„Takže vy tvrdíte, že...“